

Escenes durant la batalla

A l'imposar la seva tutela, Aznar s'erigeix, sense presentar candidatura, en alternativa a Rajoy

ENRIC HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 22.06.08

¿Qui va dir que un congrés sense contrincants perdia emoció? Com fa quatre anys, després de la seva primera i inesperada derrota electoral, Mariano Rajoy va tornar a constatar ahir que obtenir la confiança dels compromissaris no és sinònim de liderar el partit. Que, lluny de batre's en retirada, els seus detractors s'han replegat temporalment, amb la clara voluntat de reagrupar-se quan li flaquegin les forces. Que, a falta d'un candidat rival, el sector crític ja ha trobat --si és que mai li ha faltat-- el líder carismàtic que necessitava: José María Aznar, erigit en alternativa al seu successor i obstinat a imposar-li la tutela ideològica de la qual el 1990 el va eximir el seu mentor, Manuel Fraga.

La guerra per la successió del successor es va desfermar la mateixa nit del 9 de març, la de la dolça derrota, i tot apunta que el motí no cessarà a bord fins que el capità sigui deposat. Tot i les proclames de la nova direcció en favor d'una inexistente unitat, el congrés del PP, tancament en fals de la crisi tal com estava previst, ha projectat un seguit d'escenes dins d'una batalla que, pel que s'ha vist aquí, no ha fet sinó començar.

Escena u: l'emboscada

En tota operació de desgast el factor sorpresa hi juga un paper determinant. Aznar, melena al vent i pinta de general esquerp a la reserva, el va explotar divendres a l'interrompre els debats del plenari quan els discursos ja havien començat, per així arrencar la singular ovació que no hauria obtingut si hagués entrat en el gran grup.

Perquè l'abraçada amb Acebes i la descortesia amb Rajoy tinguessin el ressò desitjat, l'expresident necessitava tota l'atenció de les càmeres, i a fe que la va tenir. Perquè la tardana i triomfal arribada no obeïa als seus múltiples compromisos internacionals; l'avió privat on anava va aterrar a l'aeroport de Manises a les dues del migdia, tres hores abans de la seva irrupció al conclave.

Coordinats o no, Acebes i Aznar s'han rellevat aquest cap de setmana en la missió de bombardejar amb fúria les posicions enemigues. L'àngel caigut de la secretaria general va llançar la primera ràtzia divendres, legitimant per primera vegada les denúncies dels desafectes que culpen Rajoy de traïr els principis del PP per confraternitzar amb preteses i antipatriotes, tant si són aquests nacionalistes o del PSOE.

I el gran timoner que va portar el partit al poder, per després condemnar-lo a les catacumbes de l'oposició, va regatejar el seu suport al successor --l'hi va brindar per "responsabilitat", no per convicció-- i li va exigir que, abans d'acostar-se a altres partits, guanyi unes eleccions. I això, dit a poques hores que Rajoy sotmetés la seva candidatura a les urnes, no va sonar precisament com una invitació a votar-lo. La crida a

sometent va ser atesa pels crítics, que es van afanyar a alabar el president d'honor en perjudici del president en exercici.

Escena dos: el tapat

La resposta de Rajoy al foc amic va ser activar el botó nuclear: l'ascens d'Alberto Ruiz-Gallardón --bèstia negra d'Esperanza Aguirre i altres opositors-- no ja al comitè executiu, sinó als altars del molt selecte equip de direcció del PP. Per la singularitat de l'elecció, l'alcalde de Madrid -- més aplaudit ahir després de la seva resurrecció-- adquireix aires successoris i dissuasoris: els crítics intueixen que, si al final es veiés forçat a llançar la tovallola, Rajoy cediria el testimoni a Gallardón abans de donar-l'hi a l'exèrcit que l'assetja.

Escena tres: les baixes

Topades tan cruentes per força havien de deixar una reguera de víctimes. El recompte de baixes inclou els díscols, exclosos de la direcció com Juan Costa o els partidaris d'Aguirre, però també el sector oficialista. Perquè la llista de Rajoy va recollir ahir entre els compromissaris un vot de càstig que, tot i que limitat a un testimonial 16% de paperetes de blanc, no té precedents en la història recent del PP. Significativa advertència dels que tenen el líder en el seu punt de mira.